

תלמודו בידו

דף יט עמוד ב

- א** [האם מקריבים נדרים ונדבות ביום טוב ?
- ב** [האם מביאים קרבן תודה בערב פסח, ומדוע ?
- ג** [נדר להביא קרבן, מתי יעבור בלאו של בל תאחר אם לא מביאו ?
- ד** [הביא קרבן תודה בחג, האם יוצא בה ידי חובת שלמי חגיגה ושמחה ומדוע ?

- א** [בית שמאי: אין מקריבים, הואיל ואין זמנם היום ויכול להביאם לאחר זמן. בית הלל: לעולא, אין מקריבים, לא עולות ולא שלמים. לרב יוסף: לתנא קמא, אין מקריבים. לר' אלעזר בר' שמעון, מקריבים.
- ב** [אין מביאים. לפי שחלק מהלחם הבא עמו הוא חמץ, וזמן אכילתו הוא רק יום ולילה. וכשמביא תודה בערב פסח הרי זמן האכילה מתמעט, כיון שיכול לאכול חמץ רק עד סוף ארבע שעות. והלחם הנותר צריך שריפה, ואין מביאים קדשים באופן שגורם לו להיפסל.
- ג** [תנא קמא: לאחר שעברו שלש רגלים. ואפילו שלא כסדרן וכגון שנדר לפני חג השבועות, כיון שעברו עליו שבועות סוכות ופסח ולא הביאו, עובר בלאו]. ר' שמעון: לאחר שעברו שלש רגלים כסדרן [פסח תחילה, ואחר כך שבועות וסוכות]. ר"א בר' שמעון: משיעבור חג הסוכות, אפילו אם נדר בערב החג.
- ד** [חגיגה: אינו יוצא. שקרבן חגיגה הוא חובה, ודבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין. ואפילו אם בשעה שנדר אמר "הרי עלי תודה על מנת שאצא בה ידי חגיגה". לפי שכשאמר "הרי עלי", נתחייב מיד בהבאת התודה, שאמירה לגבוה כמסירה להדיוט, וכשחוזר ומתנה אין דבריו כלום. שמחה: יוצא. שאין חיוב להקריב לשם שלמי שמחה, אלא לאכול בשר קדשים.